

*Onsuz bu hikâyenin ortaya çıkamayacağı,
yaşam yoldaşım Julio için.*

“Ailesine özel” bilgi ve deneyimlerini gönülden paylaşarak beni bu Amazon macerasına yönlendiren görümcem Ana Luisa Palomino’ya candan teşekkürler.

Bölümler

GİRİŞ:

Gastón’la tanışma **II**

1. BÖLÜM:

Başka bir yerde, Gastón’un öyküsüyle dolaylı ilgisi olan bir öykü başlar. **17**

2. BÖLÜM:

Yetim bir kez daha ortaya çıkar ve öyküsüne devam eder. **31**

3. BÖLÜM:

Amazon Kraliçesi’ne saldırı **55**

4. BÖLÜM:

Korsanlarla yaşamak **63**

5. BÖLÜM:

Kaptan düşünür ve harekete geçer. **95**

6. BÖLÜM:

Gastón düşünme molası verir. **113**

7. BÖLÜM:

Kaderin çizdiği yollar kesişiyor. **137**

SONUÇ:

Bir şey bitip yeni bir şey başlarken **193**

GİRİŞ

Gastón'la tanışma

*Yaşam, geniş
bir ırmak gibi akar.*
Antonio Machado

Bulanık bir anıydı, oldukça bulanık.

Geceleri dolunay, sevdiğimizizin yüzü gibi insanın içini ısıtan tanıdık çehresiyle, o koca nehrin sularından doğduğunda, her şey değişirdi.

Ay ışığı gözüne değer değmez, Gastón hamamından aşağıya atlar, verandaya çıkardı. Ay, o tanıdık, arkadaşça ışığıyla çevreyi sardığı gibi, onu da sımsıkı kucaklardı. Kıyıdağı ağaçların karanlık yaprakları arasındaki kuşlar, zihninde cıvıldardı.

Bunun dışında her yer sessiz olurdu.

Orman, insanlar, hayvanlar uyurdu. Usul usul akmaya devam eden Ucayali Nehri* bile uyurdu.

Gastón küpeşteye dayandığında, anılar üşüşüverirdi. Dolunaylı gecelerde daha kolay dolaşıldığından, anıları ona nehrin getirdiğine inanırdı.

* Güney Amerika'da, Amazon Nehri'nin, Peru topraklarından geçen en büyük kollarından biri. (ç.n.)

Gözlerini, kıpır kıpır su yüzeyine dikmesi yerterdi. O gerçekdışı ışık, gökten değil de aşağılardan geliyormuş gibiydi. Durduğu yer, sihirli bir biçimde, başka zamanda kurulmuş bir masanın bulunduğu, başka bir verandaya açılırdı. O masada, yaşına göre yüksek sayılacak bir sandalyeye oturmuş, ayaklarını sallayan küçük bir Gastón vardı. Sıkı sıkı tuttuğu kaşığı içi boş tahta kâsesine vururdu ısrarla. Gözlerini mutfak kapısından bir an bile ayırmaz ve annesi, en sevdiği yemekle o kapıdan çıkıp gelirdi.

Küçük çocuk inatla, “Çorba! Çorba! Çorba!” diye bağırdı. Mutfakta pişen karides çorbasının harika kokusu ulaşırdı burnuna. Gastón, o dolunay gecelerinde, o çorbanın kokusunu burnunda, tadını ağzında, boğazında ve hatta midesinde hissedebilirdi.

“Çorba! Çorba! Çorba!” Çocuk bir türlü susmak bilmezdi.

İçeriden bir ses, “Geldi geldi, tatlım!” derdi. Sonra annesi, elinde dumanı tüten çorba tenceresiyle görünür ve tencereyi masaya koyardı. Kepçeyi alır, tencereye daldırır, son bir kez yavaşça karıştırırdı.

“Patatesi az, karidesi bol!” diye bağırdı küçük Gastón. “Lütfen anne!”

“O zaman bana da karidesi az, patatesi bol!” derdi baba, yalancıkdan, pek bozulmuş gibi yaparak.

Sonra anne de masaya oturur; sanki *chupe de camarones*, yani karides çorbası, o yoğun tadıyla

onların yerine konuşuyormuş gibi, sessizce yemeklerini yerlerdi.

O dolunaylı gecelerdeki anının orta yerinde, dostça bir el Gastón’un omuzuna dokunurdu. Gece duasından dönen Peder Obdulio’nun eli olurdu bu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sorardı Peder.

“Hiç,” derdi Gastón.

“Gecenin bir yarısı seni buraya diktiğine göre, ilginç bir hiç olsa gerek. Böyle durmaya devam edersen, ceketini giy bari. Havadaki neme baksana!”

Oysa nehrin, o evin verandasında dumanı tüten çorba anısı dışında getirdiği bir şey yoktu. Anne ve babanın görüntüsü gölgede kalmış gibiydi ve asla net seçilemiyordu. Bütün suç, gökyüzünden hızla yok olan dolunaydaydı. Ya da belki, Marañon Nehri’yle birleşip, birlikte Amazon olmak için pek acele etmeden, yavaşça akışını sürdüren nehrindi.

Gastón, Peder Obdulio’yla, alçak sesle konuşa konuşa içeri girerdi. Sonra ayrılırlar, Peder odasına çekilir; Gastón da, yalnızlık acılarını unuttukları rüyalar gören çok sayıda çocuğun bulunduğu yatakhaneye, hamağına uzanmaya giderdi.